

1 Our daf began by analyzing several statements and Halachos mentioned on the previous daf.

The Gemara mentioned on דף יד' - י"ח גזרו ובי"ח נחלקו - They enacted 18 rules and disagreed about 18 rules - which the Gemara now explains to mean, that originally they disagreed on all 18 issues. However, after a vote in which the בית שמאי prevailed over the בית הלל, all agreed to enact these 18 rules. דף יד' - בשלשה מקומות נחלקו שמאי and בית הלל - הלל themselves - as opposed to בית הלל and בית שמאי - argued only three times. Our Gemara now lists those three מחלוקת.

The first one is about the minimum amount of dough one must knead to become obligated in הפרשת חלה - separating חלה.

שמאי says you must take קב חלה and והלל אומר מקביים - שמאי says you must take חלה when you make a dough of one קב, and הלל says you don't have to take חלה until you make a dough of 2 קבין.

2 The second מחלוקת between הלל and שמאי is about the amount of drawn water that will disqualify מקוה. According to הלל, if you put מים שאובים in the amount of a הין - which is 3 קבין - into a מקוה that does not yet have a full 40 סאה, the מקוה is פסול, disqualified. According to שמאי, you need to pour in 9 קבין of מים שאובים to disqualify a מקוה.

h

3 And the third מחלוקת between הלל and שמאי is regarding הלכות נדה.

שמאי אומר כל הנשים דיין שעתן -

According to שמאי, when a woman notices a discharge she is considered a נדה from the time she noticed it only, and not retroactively.

והלל אומר מפקידה לפקידה -

However, הלל says that when a woman notices a discharge, we suspect that she may have become a נדה earlier but did not notice it until later. Therefore, she is considered טמא retroactively from her last clean examination, and anything she had touched since then is considered to be טמא as well.

1

בית שמאי { בית הלל }

בשלשה מקומות נחלקו

שמאי והלל 1

If you make bread you must separate a portion of it called

הפרשת חלה

Which must be given to a כהן

2

Amount of drawn water that will disqualify a

מקוה

כאן אומרי 9 קבין

שם אומרי 3 קבין

מלא הין מים שאובים פוסלים את המקוה קבין 3

תשעה קבין

3

הלכות נדה

כאן אומרי מפקידה לפקידה

שם אומרי כל הנשים דיין שעתן

4 The Gemara points out, that we actually find two more מחלוקת between הלל and שמאי.
 - והאיכא הלל אומר לסמוך ושמאי אומר שלא לסמוך
 Regarding a קרבן brought on הלל - בית הלל - יום טוב - hold that you do סמיכה - leaning on the animal. Whereas, בית שמאי hold that you do not do סמיכה.
 However, it's not listed among the three, because this is not an original מחלוקת of הלל and שמאי, but was already argued by the חכמים of earlier generations.

5 The other מחלוקת is regarding לגת - הבוצר - one who's harvesting grapes for the purpose of making wine, and in the handling of the grapes some of the juice gets squeezed out wetting the grapes.
 - שמאי אומר הוכשר והלל אומר לא הוכשר
 שמאי holds that the grapes - getting wet in this way - render them susceptible to becoming טמא. Whereas הלל holds that they do not become susceptible to becoming טמא.

This מחלוקת is also not listed among the other three, because in the end הלל agreed with שמאי in this matter.

6 The Gemara next quotes from a ברייתא that was mentioned on daf ע"ב, which listed five decrees that were enacted by some of the earlier תנאים known as זוגות - pairs mentioned in the first perek of אבות.
 פרקי אבות - פרקי אבות זכוכית - יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים גזרו טומאה על ארץ - העמים ועל כלי זכוכית -
 They decreed that the land outside ארץ ישראל is considered טמא, because the gentiles were not careful in marking their graves. They also decreed that glassware can become טמא.
 Now, was it actually יעזר בן יעזר and יוסי בן יוחנן who enacted this decree?
 - והא רבנן in the era of 80 years before חורבן בית שני were the ones who enacted this decree, as we see in the following statement of רבי ישמעאל ברבי יוסי in the name of his father הלפתא - ר' יוסי בן הלפתא - that gives the following time line.
 180 years before חורבן בית שני - the destruction of the second Bais Hamikdash -
 The Roman Empire began to dominate ארץ ישראל.
 80 years before חורבן בית שני - גזרו טומאה על ארץ העמים ועל כלי זכוכית -
 They decreed that טומאה on חוץ לארץ and on glassware.
 40 years before חורבן בית שני -
 חורבן בית שני - The Sanhedrin moved from the הגותית to a building on the הר הבית called חנויות - because they no longer wanted to judge capital cases. Now, יוסי בן יוחנן and יעזר בן יעזר lived a long time before that 80 year period. In addition, we have another statement that says באושא גזרו - the רבנן of אושא actually made this decree. The era of אושא was some time after חורבן בית שני. To summarize; We find this decree to be attributed to three distinct eras that are years apart.

4 The Gemara points out 2 more מחלוקת between הלל & שמאי

1 קרבן
 brought on יום טוב

כאן אומי שמאי אומי
 ↓ ↓
 לסמוך שלא לסמוך

5 הבוצר לגת

2

כאן אומי שמאי אומי
 ↓ ↓
 לא הוכשר הוכשר

This מחלוקת is also not listed among the other three

6 5 Decrees

קרייתא:

יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים

גזרו טומאה

על ארץ העמים ועל כלי זכוכית

7 The Gemara answers that this decree actually evolved in three stages
 - אתו אינהו גזור אגושא לתלות ואאירא ולא כלום
 At first, יוסי בן יועזר and יוסי בן יוחנן decreed that soil of ארץ העמים is טמא, and תרומה which touches it - either by being taken out of ארץ ישראל or a clump of soil is brought into ארץ ישראל - the תרומה becomes טמא, but only to the extent that you must set the תרומה aside, but not burn it. However, they did not decree any טומאה on the airspace of ארץ העמים. For instance, if one would carry תרומה out of ארץ ישראל in a wagon so that it does not touch the ground, the airspace of ארץ העמים does not make the תרומה טמא. The תרומה is still considered completely טהור, pure.
 Later;
 The רבנן of 80 years before - ואתו רבנן דשמונים שנה גזור אידי ואידי לתלות תרומה, whether the תרומה touches the ground, or you bring תרומה into the airspace of ארץ העמים, the תרומה becomes טמא to the extent that you have to set it aside. In other words they added אירא, the airspace to the original גזירה.
 After that,
 The רבנן of 40 years before - ואתו רבנן דארבעים שנה גזור אידי ואידי לשרוף תרומה, they modified this decree once again. They said that if the soil touches תרומה, you must burn the תרומה. But they did not modify the גזירה regarding the airspace of ארץ העמים. They agreed that the תרומה must only be set aside.

8 The גמרא next addresses the second decree, that glassware can become טמא.
 The גמרא asks
 מאי טעמא גזור בהו רבנן טומאה - What is the reason for this decree? After all, כן התורה, glass does not become טמא.
 The answer is;
 אמר רבי יוחנן אמר ריש לקיש הואיל ותחלת ברייתן מן החול שוינהו רבנן - ככלי חרס -
 Since it's made from sand, which is from the earth, the רבנן considered it to be like an earthenware vessel, which can become טמא.
 If so asks the גמרא, glassware should be also be considered like earthenware in that once it becomes טמא it can never become טהור by טבילה, only by it being broken - And we learned a משנה which says that glassware can become טהור by immersion in a מקוה!
 The גמרא answers that this Mishnah is referring to a case of אבר שניקבו והטיף לתוכן אבר -
 The glass vessel got a hole in it which was then filled with lead. Since the metal plug is what makes it usable, it is now considered a כלי מתכת - a metal vessel which of course can become טהור by immersion in a מקוה.

8

מאי טעמא
 גזור בהו רבנן טומאה
מין התורה
 GLASS does not become טמא

אמר רבי יוחנן אמר ריש לקיש

שוינהו רבנן ככלי חרס הואיל ותחלת ברייתן מן החול

Can become טמא

If so asks the גמרא
It can't become טהור only by it BEING BROKEN

And we learned...

שניקבו והטיף לתוכן אבר

טהור טהור
 by immersion in a מקוה

Considered a כלי מתכת